

Arrest

nr. 214 217 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2018 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AKTEPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als student onontvankelijk is.

Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 31 mei 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 22/02/2018 bij de burgemeester van Antwerpen door J. H. S., geboren te Paramaribo op (...)1997, onderdaan van Suriname, verblijvende te Antwerpen, in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene het Rijk is binnengekomen met een geldig paspoort en een C-visum voor 90 dagen. Overwegende dat betrokkene over een IN-stempel beschikt voor het Schengengebied van 2/10/2017, en zijn legale verblijf bijgevolg verstrijkt op 31/12/2017.

Overwegende dat betrokkene pas op 22/02/2018 een aanvraag indient als student en hij op dat moment reeds ruimschoots in illegaal verblijf verblijft.

Overwegende dat voor een aanvraag op basis van art. 9bis, rechtstreeks ingediend bij de gemeente, het bewijs dient geleverd te worden van buitengewone omstandigheden, conform artikel 9bis.

Overwegende dat, omwille van deze buitengewone omstandigheden, betrokkene moet aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong, of naar het land waar hij verbleef, om de machtiging tot verblijf aan te vragen;

Overwegende dat betrokkene geen buitengewone omstandigheden aanhaalt die zijn aanvraag hier in België verantwoorden. Betrokkene brengt enkel elementen aan dat hij graag in België is en hier veel familieleden en kennissen heeft wonen, en dat hij de intentie heeft om hier te studeren.

*De aangehaalde elementen kunnen echter niet als buitengewone omstandigheden worden beschouwd. Bijgevolg wordt de aanvraag onontvankelijk gesteld.
(…)”*

Tevens op 5 april 2018 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens aan de verzoeker ter kennis gebracht op 31 mei 2018.

Dit bevel vormt de tweede bestreden beslissing en is als volgt gemotiveerd:

“(…)”

Bevel om het grondgebied te verlaten

*“De heer J., H. S.,
geboortedatum: (...)1997
geboorteplaats: Paramaribo
nationaliteit: Suriname*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7, al. 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art. 7, al. 1,2°: Betrokkene verblijft langer in het rijk dan de door artikel 6 voorziene termijn .

Het Kort verblijf van 90 dagen van betrokkene is verstreken op 01.01.2018 en de aanvraag tot machtiging tot langer verblijf werd onontvankelijk verklaard.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met de bepalingen vooropgesteld in art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene gewag maakt van de aanwezigheid van enige ernstige gezondheidsproblemen noch van het feit dat hij kinderen zou hebben noch van het feit dat hij gehuwd zou zijn.

*Bijgevolg wordt er dan ook geen enkele bepaling zoals vooropgesteld in art.74/13 van de wet van 15.12.1980 geschonden door de verwijderingsmaatregel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoeker een bijkomend stuk neer. Het betreft een brief van de diensten van de federale ombudsman van 13 juli 2018 aangaande verzoekers aanvraag tot inschrijving als student.

De advocaat van de verweerder vraagt om dit bijkomend stuk uit de debatten te weren omdat het dateert van na de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt ambtshalve op dat de procedure van inquisitoriale aard is. Het procedurereglement van de Raad voorziet niet in de mogelijkheid tot het neerleggen van bijkomende stukken nadat het verzoekschrift is ingediend. Bijgevolg dienen stukken, die niet door het procedurereglement voorzien zijn, zoals *in casu* het bijkomende stuk neergelegd ter terechtzitting van 22 oktober 2018 en dat niet op vraag van de Raad werd neergelegd, in principe uit de debatten geweerd te worden.

Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad ter kennis te brengen. In zoverre het ter terechtzitting neergelegde bijkomende stuk op dergelijke feiten betrekking heeft, kan deze dan ook bij de zaak worden betrokken (RvS 17 november 2015, nr. 232.914).

In casu kan de Raad de raadsman van de verzoeker volgen waar hij ter terechtzitting stelt dat hij de brief van de federale ombudsman niet bij het verzoekschrift (dit is in dit geval het eerste en meteen ook het laatste procedurestuk) kon voegen, omdat de ombudsman slechts kon worden gevat eens de verweerder een negatieve beslissing had genomen inzake zijn aanvraag. De Raad stelt vast dat de brief van de federale ombudsman dateert van 13 juli 2018, en dat hierin melding wordt gemaakt van een onderzoek naar de totstandkoming van de thans bestreden beslissing. Het betreft dan ook een nieuw feit dat mogelijks een invloed kan hebben op de gegrondheid van het enig middel.

De advocaat van de verweerder geeft, na de repliek van de advocaat van de verzoeker, aan zich omtrent het bijkomend stuk te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De door de advocaat van de verzoeker neergelegde brief kan dan ook bij de zaak worden betrokken, in zoverre deze een invloed kan hebben op de gegrondheid van het beroep.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

De Raad stelt, na lezing van het enig middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, vast dat de verzoeker geen middel ontwikkelt dat specifiek is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*." (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618)

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoeker bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van de onderscheiden beslissingen een

welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 van de vreemdelingenwet impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoeker voldoende duidelijkheid verschafft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in een enig middel kritiek naar voor brengt die volledig gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 5 april 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de artikelen 9, tweede lid, en 58 van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoeker voert in zijn enig middel een uitgebreid, doch puur rechtstheoretisch betoog omtrent de door hem aangehaalde rechtsregels en zet vervolgens uiteen dat hij wel degelijk voldeed aan alle voorwaarden om een positieve beslissing te krijgen inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als student. In zijn *petitum* vraagt de verzoeker overigens ook slechts om “*de bestreden beslissing*”, in het enkelvoud, te vernietigen.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op eigen feitelijke en juridische gronden, die in de bijlage 13 uitdrukkelijk worden vermeld. De eerste bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9, tweede lid, en 58 van de vreemdelingenwet. Uit geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of haar uitvoeringsbesluiten blijkt dat een dergelijke beslissing of de onderliggende aanvraag enig verblijfsrechtelijk gevolg voor de betrokken vreemdeling sorteert. Het kwam de verzoeker dan ook toe om, los van de kritiek die wordt geformuleerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, de rechtsregels te benoemen die door de tweede bestreden beslissing worden geschonden, alsook om concreet toe te lichten op welke wijze de tweede bestreden beslissing deze of gene rechtsregel zou schenden. De verzoeker bleef op dit punt echter in gebreke.

De Raad stelt zodoende vast dat in de voorliggende zaak geen ‘middel’ in de zin van de voornoemde bepalingen wordt aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing. Het ontbreken van een middel in het inleidende verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is dan ook onontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep inzake de beslissing tot onontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

Gelet op artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds de noodzaak tot formele en anderzijds de noodzaak tot inhoudelijk motivatie in concreto.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Artikel 62 Vreemdelingenwet bepaalt dan weer dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Uit het samenlezen van deze artikelen volgt aldus dat:

De administratieve beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dient te worden;

In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

- De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is maar afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. arrest nr. 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest nr. 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest nr. 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhàlve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

In casu is de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (R.v.V. arrest nr. 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.V. arrest nr. 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student kan in België worden aangevraagd volgens de modaliteiten bepaald bij artikel 25/2 Vreemdelingenbesluit (L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, 201, p. 761).

In casu bevond verzoeker zich in de voorwaarden van artikel 25/2 Vreemdelingenbesluit en was hij aldus gerechtigd om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij het gemeentebestuur in België, Antwerpen.

Artikel 25/2 bepaalt immers het volgende:

"De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel \, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoonst [...] de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging van verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft."

Op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student indiende bij het gemeentebestuur was hij reeds toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Concreet was hij in het bezit van een geldig paspoort en een C-visum voor 90 dagen.

Verzoeker verbleef in casu legaal in België tot 31.12.2017. Op 23.12.2017 diende hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student in bij het gemeentebestuur (STUK 2).

Evenwel maakte de gemeente pas een volgende afspraak op 22.02.2018, oftewel 2 maanden na het indienen van de aanvraag (STUK 3). Verzoeker kan hier niets aan doen.

Het tergt werkelijk alles dat verzoeker hierdoor wordt gesanctioneerd, terwijl hij wel degelijk tijdig zijn aanvraag indiende en het uitblijven van een afspraak bij de gemeente niet aan hem te wijten is.

Verzoeker verbleef op het ogenblik van de aanvraag in de gemeente Antwerpen, waardoor zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student ook daar diende te gebeuren. Zou verzoeker verblijven in een gemeente met een minder drukbezet vreemdelingenloket, kon hij wellicht de dag zelf, in casu op 23.12.2017, verder worden geholpen en had er zich geen enkel probleem gesteld.

Verzoeker voldoet immers aan alle voorwaarden om een positieve beslissing te verkrijgen inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

De enige reden dat de bestreden beslissing werd genomen betreft de vermeende laattijdigheid van het indienen van de aanvraag. Door deze zogezegde laattijdigheid had de aanvraag niet rechtstreeks bij een gemeentebestuur in België kunnen plaatsvinden, tenzij verzoeker buitengewone omstandigheden kon aantonen, quod non.

Verweerder beroept zich hiermee evenwel verkeerdelijk op de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de Vreemdelingenwet. Op basis van het bovengenoemde is het immers duidelijk dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit."

4.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker stelt dat de verblijfsaanvraag van meer dan drie maanden werd ingediend op 23.12.2017, toen zijn visum nog niet verstreken was, zodat hij geen buitengewone omstandigheden diende aan te tonen om zijn verblijfsaanvraag in België in te dienen. Hij bekritiseert dat hij van de Stad Antwerpen maar een eerste afspraak kreeg nadat zijn legaal verblijf verstreken was.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag van 23.12.2017, een aanvraag tot inschrijving als nieuwkomer betreft en geen verblijfsaanvraag op grond van artikel 9 lid 2 en artikel 58 van de Vreemdelingenwet betreft.

De verblijfsaanvraag om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven in toepassing van artikel 58 van de Vreemdelingenwet werd inderdaad pas ingediend op 22.02.2018, i.e. nadat de geldigheidsduur van het visum verstreken was.

Een en ander blijkt overigens ook al uit het feit dat het attest dat verzoeker is ingeschreven aan een erkende onderwijsinstelling, dat overeenkomstig artikel 58 van de Vreemdelingenwet de aanvraag moeten vergezellen, dateert van 10.01.2018 (dus na 23.12.2017) en dat de retributie pas betaald werd op 02.02.2018.

Inderdaad voorziet artikel 1 / 2 van het Vreemdelingenbesluit dat bij de indiening van zijn verblijfsaanvraag de vreemdeling moet bewijzen dat de in artikel 1/1 van de wet bedoelde retributie betaald werd:

"Bij de indiening van zijn verblijfsaanvraag moet de vreemdeling bewijzen dat de in artikel 1/1 van de wet bedoelde retributie betaald werden."

Volgens het Vreemdelingenbesluit kan er bijgevolg onmogelijk sprake zijn van de indiening van de verblijfsaanvraag alvorens de datum van betaling van de retributie.

De verzoekende partij betwist niet dat de retributie pas op 02.02.2018 betaald werd. Bijgevolg kan hij, gelet op het voornoemd artikel, niet ernstig beweren dat zijn verblijfsaanvraag werd ingediend op 23.12.2017, in een periode van legaal verblijf.

De kritiek dat de Stad Antwerpen hem eerder een afspraak had moeten geven, nadat hij zich op 23.12.2017 schriftelijk had gemeld, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen en bovendien is het uiteraard de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij zelf om een aanvraag binnen een bepaalde termijn in te dienen. Zijn visumaanvraag was drie maanden geldig, hij had uiteraard de kans om in die periode een aanvraag volgens de geldende procedures in te dienen, maar hij heeft dat in die periode duidelijk niet gedaan. Bezwaarlijk stelt hij dan ook dat het de Stad Antwerpen is –overigens geen partij in onderhavige procedure - die in deze onzorgvuldig gehandeld zou hebben. Wat er ook van zij en in iedere hypothese werd reeds gesteld dat die discussie geen afbreuk doet aan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing. De aanvraag werd immers niet ingediend tijdens de periode van legaal verblijf.

Aangezien de kwestieuze aanvraag werd ingediend nadat de geldigheidsduur van zijn visum was verstreken, diende er wel degelijk buitengewone omstandigheden aangetoond te worden die rechtvaardigden waarom de aanvraag in België ingediend werd.

Verzoeker beperkt zijn kritiek tot het feit dat zijns inziens de aanvraag tijdig (of beter: in legaal verblijf) ingediend werd, in de zin dat er geen buitengewone omstandigheden moesten aangetoond worden. Daarentegen betwist hij niet dat – ook niet in ondergeschikte orde- er geen (gegronde) elementen als buitengewone omstandigheid werden aangevoerd in de aanvraag.

Het door verzoeker aangehaalde middel doet de bestreden beslissing niet wankelen en is niet ernstig.”

4.3. Beoordeling

De verzoeker voert in wezen aan dat de gemachtigde er ten onrechte vanuit gaat dat hij zijn aanvraag pas indiende op 22 februari 2018. Hij brengt een aantal stukken bij waaruit zou moeten blijken dat de aanvraag in werkelijkheid werd ingediend op 23 december 2017, zodat hij op dat moment nog steeds in regelmatig verblijf was op grond van zijn visum type C.

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen onder meer dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker pas op 2 februari 2018 de door artikel 1/1 van de vreemdelingenwet en artikel 1/2 van het vreemdelingenbesluit verschuldigde retributie heeft betaald. De verweerder benadrukt dat er, gelet op het bepaalde in artikel 1/2 van het vreemdelingenbesluit, geen sprake kan zijn van het indienen van een verblijfsaanvraag alvorens de datum van betaling van de retributie. De advocaat van de verzoeker heeft ter terechtzitting hieromtrent geen repliek gevoerd.

Artikel 1/1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de in paragraaf 2 bedoelde aanvraag voor machtiging of toelating tot het verblijf betaalt de vreemdeling een retributie die de administratieve kosten dekt.

Bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad stelt de Koning het bedrag van de retributie en de wijze waarop ze wordt geïnd vast.

§ 2. De aanvragen voor machtiging en toelating tot het verblijf bedoeld in paragraaf 1 zijn de aanvragen die zijn ingediend op grond van:

[...]

7° artikel 58;

[...]”

Aan deze bepaling wordt uitvoering gegeven door de artikelen 1/1/1 en 1/2 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 1/1/1 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 2, wordt het bedrag van de retributie bedoeld in artikel 1/1, van de wet, vastgelegd als volgt:

1° [...];

2° de vreemdeling die 18 jaar of ouder is :

[...]

de aanvragen bedoeld in artikel 1/1, § 2, 3°, 4°, 6° en 7°, van de wet : 200 euro [...]”

Artikel 1/2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. Bij de indiening van zijn verblijfsaanvraag moet de vreemdeling bewijzen dat de in artikel 1/1 van de wet bedoelde retributie betaald werden.

§ 2. Indien de vreemdeling het in het eerste lid bedoelde betalingsbewijs niet voorlegt om zijn verblijfsaanvraag te staven verklaart de overheid die bevoegd is om de verblijfsaanvraag in ontvangst te nemen of er een beslissing over te nemen de verblijfsaanvraag onontvankelijk. De onontvankelijkheidsbeslissing wordt overeenkomstig het model in bijlage 42 opgesteld. Een kopie van de onontvankelijkheidsbeslissing wordt naar de Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken gestuurd.

[...]”

Uit de duidelijke bewoordingen van de wet, met name dat de vreemdeling een retributie betaalt “op straffe van niet-ontvankelijkheid” van de verblijfsaanvraag en gelet op de vereiste van artikel 1/2 van het vreemdelingenbesluit dat het bewijs van betaling van de retributie moet worden geleverd “bij de indiening van” de verblijfsaanvraag op straffe waarvan een onontvankelijkheidsbeslissing wordt genomen, volgt in elk geval dat van een ontvankelijke aanvraag geen sprake kan zijn wanneer de voor de betrokken verblijfsaanvraag verschuldigde retributie nog niet werd betaald.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker de in zijn geval verschuldigde retributie van 200 euro (cf. artikel 1/1/1, §1, 2°, van het vreemdelingenbesluit) pas heeft betaald op 2 februari 2018. Dit wordt door de verzoeker niet betwist. Zelfs indien de Raad zou aannemen dat de verzoeker heeft aangetoond dat hij zijn verblijfsaanvraag als student indiende op 23 december 2017 en dus voor het verstrijken van zijn visum type C, dan nog kan dit de verzoeker geen voordeel opleveren aangezien het bevoegde bestuur alsdan eveneens verplicht was om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan (bewijs van) betaling van de wettelijk, op straffe van niet-ontvankelijkheid, vereiste retributie.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoeker geen belang heeft bij zijn enig middel. De ter terechtzitting neergelegde brief van de federale ombudsman doet hieraan geen afbreuk aangezien de vereiste van het belang bij het middel los staat van de eventuele gegrondheid ervan.

Het enig middel kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, de thans eerste bestreden beslissing, kan leiden.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, de thans tweede bestreden beslissing.

Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE